



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 1133/2020
10.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., ... и ББ из ..., ..., које заступа пуномоћник Владимир Радовановић адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., ..., кога заступа пуномоћник Стојан Милојевић адвокат из ..., ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2004/19 од 17.10.2019. године, у седници већа одржаној 10.09.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2004/19 од 17.10.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2004/19 од 17.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужилаца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Пожеги П.бр.23/19 од 07.03.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да су тужиоци сувласници на катастарским парцелама број .../..., пашњак шесте класе површине 2.99,93 ха и кп.бр. .../..., воћњак 5. класе површине 0.29,60 ха, обе у КО ..., са уделима од по једне идеалне половине, што је тужени дужан признати и трпети да тужиоци право својине на наведеним катастарским парцелама упишу на своје име у јавним књигама код СКН Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима као солидарним повериоцима плати трошкове парнице у износу од 133.180,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2004/19 од 17.10.2019. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Пожеги П 23/19 од 07.03.2019. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено, преко пуномоћника, изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и предложио да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију туженог.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/1187/18), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите у конкретној правној ствари је утврђење права сусвојине тужилаца на означеним катастарским парцелама по основу одржаја. О правној природи и основаности тужбеног захтева судови су одлучили уз примену материјалног права из члана 28. став 2. и 4. и члана 30. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, која не одступа од примене права у правноснажно окончаним поступцима са тужбеним захтевима у истој или сличној чињенично правној ситуацији, а тужилац не указује нити доставља другачије правноснажне судске одлуке донете у споровима са чињеничним стањем као у овој правној ствари. Правна питања која се у ревизији постављају у погледу савесности држаоца и тумачења појмова непосредне и посредне државине, односе се на конкретне чињенице и околности овог случаја, а не на јединствену примену закона која треба да допринесе правној сигурности и уједначавању судске праксе. Нижестепени судови су правилно применили одредбу члана 30. став 2. Закона о основама својинскоправних односа, по којој се у време потребно за одржај урачунава и време за које су претходници садашњег држаоца држали ствар као савесни и законити држаоци односно као савесни држаоци. Имајући у виду да су тужиоци законски наследници свог оца, који је од куповине био у савесној државини спорних парцела и да су сходно члану 73. Закона о основама својинскоправних односа постали држаоци у тренутку отварања наслеђа, без обзира на то када су стекли фактичку власт на ствари, правилно је у укупно време потребно за одржај урачунато време савесне државине и тужилаца и њиховог правног претходника.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба за утврђење права својине поднета је 20.04.2018. године а побијана другостепена пресуда донета је 17.10.2019. године. Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се не односи на новчано потраживање а да је вредност спора побијаног дела правноснажне пресуде 10.000,00 динара, очигледно је да овај износ не прелази динарску противвредност 40.000 евра. Са тих

разлога је Врховни касациони суд нашао да ревизија туженог није дозвољена применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

Одлука о захтеву тужилаца за накнаду трошкова по ревизији садржана у ставу трећем изреке, донета је применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП. По налажењу Врховног касационог суда, трошкови одговора на ревизију нису били нужни и неопходни, због чега тужиоци немају право на накнаду трошкова тог поступка.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић